

21. szám.
 Novemb. 21-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven s képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Fősz. évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—ec. 3 frt., és három óra
 jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalban és könyvársznál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szán.

XIV. kötet.

K A D E N C Z I Á S P R Ó Z A.

N. Miska és M. Miska között.

- N. Miska.* O jó! Kedves pajtás uram, nojszen, van a Börzén nagy Panik!
- M. Miska.* Hát még nálunk? Miből fognak a télen pogácsát sütni a Pörzsék és a Pannik?
- N. Miska.* Csak ugy száll föl minden Devise.
- M. Miska.* Ilyenkor mondják nálunk: „látod molnár, a viz de visz.
- N. Miska.* Megint iszonyúan növésnek indultak a válúták.
- M. Miska.* Nekünk is az a bajunk, hogy a kevés darához a válú tág.
- N. Miska.* Megdrágult Sterling, Amsterdám és piásztér.
- M. Miska.* Nálunk megüresült a piacztér.
- N. Miska.* És a mellett szörnyen megrövidültek a fondok.
- M. Miska.* No épen, mint minálunk a fontok.
- N. Miska.* Tiz forintot einbüszolt két nap alatt a Nordbán.
- M. Miska.* Nálunk meg mind elvette a szőlőt az Orbán.
- N. Miska.* Mindenki papirt ád el, s ezüstben megy a rembours.
- M. Miska.* Bizony nekünk se termett almánk, se ranét, se rambour.
- N. Miska.* A börzén hátra mennek minden Effekte.
- M. Miska.* No már az baj, ha minden fekete.
- N. Miska.* Csak jól elkelne tőlem a coupon!
- M. Miska.* Én meg csak el tudnám ajándékozni valakinek a kopóm.
- N. Miska.* De neked csak nem tetszik talán a börzének a baisse-e?
- M. Miska.* Óh mi nálunk mindenkit megőriz ettől a józanabbesze.

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerzette: **Kakas Márton.**

A holt ember.

Hire futamodott, hogy a kedvelt komikus, Damó föbe lőtte magát.

Onnan támadhatott a hír, hogy az egyetlen requisitum puskát egy este kiköleszönte a ruhatárnioktól, azzal az ígérettel, hogy valami nagy pecsenyét fog meglőni, s abból neki is juttat, aztán egy hét múlva sem került elő a puskával. Bizonyosan saját magát értette alatta.

Ezt a hirt mingyárt meg is irta, mint probatio calamit, egy fiatal múzsafi egy vidéki hirlapnak, abból átment a fővárosi hirlapokba; onnan ki a külföldi hirlapokba s valószínűleg át is ment Amerikába.

Akkor csak egyszerre előáll Damó a puskával. Az egy héti vadászat alatt lőtt egy harkályt. Sok más nagyobb állatot is megriaszított, a kik mind csak egy hajszál hiján menekültek meg tőle. Hanem hát a harkály nem pecsenyének való.

Felmeleg tehát az igazgatóhoz s jelenti, hogy itt van.

Az igazgató vállat vonit.

— Hogy lehetne már ön itt? mikor ön meghalt.

— Ki mondja azt?

— Ihol van az újságban. Hat újságban is benne van, hogy ön agyonlőtte magát s meghalt.

— De hát én mondom, hogy nem haltam meg.

— Már nekem hiába mondja. Azt csak nem praetendálja talán, hogy én önnek jobban higgyjek, mint annyi tiszteletre méltó hazafinak?

— De mikor annyira nem haltam meg, hogy plane egy kis anticzipációt kérek.

— Micsoda posthumus czélokra?

— Hát arra a czélra, hogy éhes vagyok s enni akarok.

— No még ilyet sem hallottam: hogy a halottak éhezzenek. Barátom, a ki meghalt az nem eszik, a ki nem eszik, az nem éhes, a ki nem éhes, annak nem kell anticzipatizio. Ön meghalt: ergo önnek nem kell több előlegezés.

— Ugyan kérem, legyen szives hát legalább egyet azokból a hirlapokból ide adni; hogy legitimálhassam vele magamat a házi gazdámnál, ha majd a házbért kéri, hogy én meghaltam.

— Tessék, akár kettő: de vissza hozza, mert beköttetem.

A szegény halott azonban, a mint a konyhán keresztül ment, meglátott a tűzhelyen egy szép nagy pulykát nyárson pirulni. A szolgálnak azt mondta, hogy szaladjon be frissen, az igazgató ur feldöntötte a tintát, törülje fel, s míg az bement, köpönyege alá kerítette a pulykát s odább állt vele.

Mire a nyomozásra megindult igazgató valamelyik Bacchus templomban rá akadhatott, már akkorra India tollatlan két lábú magzatának csak a csontváza volt feltalálható, olyan szépen letisztogatva, mintha valami muzeum számára lett volna preparálva.

— Nini. Az ur megette az én pulykám! Támádt rá az igazgató a színészre.

Az pedig kísérteties páthosszal voná elő kebléből a tőle elhozott újságot s az aláhuzott sorokra mutatott.

— Ime uram, itt a bizonyítvány, hogy én meghaltam, s a halottak, tetszik tudni, nem esznek.

Egy akol egy pásztor.

(Ismertetése annak az amerikai könyvnek, mely azt bizonyítja, hogy 1870-ig Napoleon mind a két földgömböt meg fogja hódítani s egyedül fog uralkodni a világon.)

Tudniillik, hogy 1870-ig az amerikai rab- azokból egyéb, mint a generálisok, meg az élmező- szolgatartók és nemtartók annyira fel fogják egy- zési biztosok; akkor Napoleonnak Mexicóból csak más hadseregeit emészteni, hogy nem marad meg

egy sétajárásába kerül egész Amerikát elfoglalni.

A két szigetország, Anglia és Japán egymás hajóit kölcsönösen úgy fölégetik, s matrózaikat mind a vízbe fojtják, hogy Napoleonnak csak egy kéjutazásába kerül mind a kettőt birtokába venni.

Nena Sahib és az angol telepítvényesek szinte sziveskedni fognak akkorra egymást úgy elfogyasztani, hogy a francziák Cochinchinából semmi ellenállásra ne találjanak Indiában.

A chinai taipingok és a császári seregek totál fölemésztik egymást, csak épen annyi marad belőlük, a mennyi kell, hogy a mennyei birodalom várainak kapuit kinyissa Magnan tábornok előtt.

A lengyelekkel tultömött Szibéria önkénytelenül csatlakozik hozzájuk s elszakad Oroszországtól.

Perzsia azon alattomos incselkedéseért, miszerint a mi legragaszkodóbb hiveinket, — a bolhákat perzsiai porral igyekezett pusztítani, elfoglaltatik.

A Dalai Lámáról bizonyítja Renán, hogy semmi jussa neki Tibet országához : a regényt két tibeti litterátor lefordítja szanszkrit nyelvre, s erre a tibetiek rögtön megtérnek és lesznek gallusokká.

Köves Arábia artéziai kutak által meghódítatik, s arábiai gumival a közös birodalomhoz nyveztetik.

Oroszok, lengyelek, törökök és szerbek számitásba sem jőnek, mert azok ez ideig egymást csontostul bőröstül megették.

Az egyptomi királyoknak bizonyítja Renán, hogy az egész egyptomi historia csak mytho-

logia, s így Egyptomot Canrobert, mint res nullust, birtokába veszi.

Afrika belsejében gyilkos polgárháboru dúl a gorilla majom-nemzet és a szerecsen kétlábu állatok között; mindketten esedezve folyamodnak az academie des scienceshez, hogy vétesenek föl Cuvier természethistóriájába, s eként egész Afrika acclimatizáltatik.

Rothschild és Pereirének engedély adatik a Saharán keresztül vasutat építhetni.

A beduinok elfogadják Jules Gerardot viczeprofétajuknak.

Olaszország, mint Savoyához tartozó accessorium, sequitur suum principale.

Mi van még hátra ?

Igazság! Ausztrália. Ez továbbra is meghagyatik az öt világrész rondaságai közös lera-kó helyének, a hova kiki elhordhatja a maga gonosztevőit. Erős népesedés várható.

Nadár feltalálja a levegőben repülés magas művészetét, egy óriási levegő flotta, kiszálló seregekkel és detonáns bombákkal ellátva, kényszerít minden államot, mely váraiban nem bízhatik többé, magát auf Grade und Ungrade megadni.

Ezért viszont Fould kifizeti minden államnak az adósságait.

A mire hogy képes legyen; idősb Dumas Sándor fölfedezi neki a titkot, mely szerint doctor Cagliostro gyémántot tudott csinálni.

Akkor aztán minden ujságot betiltanak — s békesség lesz a földön.

Megfordított jelmondat a börzéről.

Videant *respublicae*, ne quid *console*s detrimenti capiant.

Számtani feladvány.

Ha 1815-ből kivonnak — egy szerződést, mi marad ott ?

(Historiai megoldás.)

Egy inséges esztendő.

(Mint tudjuk, akkor épen olyan éhinség volt, mint most.)

Van mit irigyleni.

Berlini lapszerkesztő. No csak bámulatos nagy sajtószabadság van abban a Franciaországban! Nekünk a világ minden censoráért hozzá nem volna szabad szólnunk Bismark ur politikájához; a mit a francia lapok oly szabadon bírálhatnak; no csak jó dolguk van azoknak.

Párisi lapszerkesztő. Azt el kell ismerni, hogy a sajtószabadság nagy virágzásban van a poroszoknál. A franciaországi viszonyokról nekünk egy világért sem lehetne olyan szabadon írunk, mint nekik. Azt hiszem, meg is vannak azok elégedve nagyon.

A harmadik mód.

Mylord. Már itt nincs más mód, mint vagy magunknak kell kitérnünk a pocsolyába, vagy azt a másikat kell beledöntenünk.

Monseigneur. Van egy harmadik mód is.

Mylord. És az?

Monseigneur. Itt maradunk és bevárjuk, míg a pocséta felszárad.

M y l o r d !

Szokása volt egy kormányzékai tanácsosnak mindig az angolt játszani. Beszéde közben forintok helyett mindig font sterlingeket használt, a gyűlést parlamentnek nevezte, az urakat gentlemaneknek hitta, az asszonyságokat „ladyk“-nek, a jegyzőt nevezte „reporter“-nek; s a hivatalozgát „sheriff“-nek; s gyakran meglepte az egész kormányzékot olyan forma intimitiókkal, hogy Enyed Kolozsvárhoz ötven mértföldnyire van: — *angol mértföldeket értve.*

Egyszer tanácsülés alkalmával egy békés hanglatu collegájához intézvéen beszédét, eként szólítja meg azt.

„*Mylord!*“

„Kövesse meg magát! Kialta közbe a megszólított. Én csak nem vagyok **pudli.**

Tudni illik, hogy azon a tájon, mást, mint a himenü pudlikat, nem szokás „mylord“-nak hini.

A piknik.

Tiszteli a papa a bácsikat, szívesen látja a bácsikat egy kis barátságos piknikre; a papa szolgáltatja a muzsikát, a világosítást és a vikszolást, a bácsik lesznek szívesek a harapni valóról gondoskodni.

Abban a nagy rigorosumban,
a hol a mathesisből érettségi vizsgát kell letenni, ki milyen feladványokkal fog megküzdeni.

Orosz és porosz : — összeadás.

Lengyel : — kivonás.

Török : — elosztás.

Olasz : — sokszorozás.

Dán : — aequatio.

Francia : — gyökkivonás.

Német : — végtelen logaritmusok.

Angol : — potenciák.

Porosz : — kubikus elevatiók.

Görög : — proportiók :

= XIV.¹ Lajos még csak azt mondta : „L' état, ç est moi. (Franciaország, az én vagyok !) Napoleon már tovább megy, ő azt mondja : „L' Europe, ç est moi.“ (Én vagyok Európa.)

Históriai fenyegetőzés 1863.

— Térj ki, mert ha ki nem térsz, úgy jársz, mint az a másik !

— Hát az a másik hogy járt ?

— Ugy járt, hogy ő sem akart kitérni, — aztán én tértem ki neki.

Barátságos levél Bolond Miskához.

Kedves Miska öcsém.

Ha netalántán megharagudtál volna a minapi tré-fáért, hát mondok egy anekdotát.

Egyszer egy ácslegény egy háztetőn dolgozott; aztán egyszer csak lebukfencezett onnan, pedig emeletes volt a ház. Épen akkor azon ment egy másik ácslegény, szerencsésen annak a fejére esett; s estében kirugia neki két fogát.

A leesett ember nagyon jó vicznek találta azt, hogy ő nem törte ki a nyakát, de annál rosszabbnak találta a tréfát a másik, a kinek ez a multság két fogá-ba került. Bíró elé jutott a dolog.

A bíró aztán azt az ítéletet hozta :

— Valóságos igaz, hogy te kárvallott ember a magad sérelmét bosszulatlan nem hagyhatod; azért meghagyom, hogy majd mikor te is a háztetőn zsidelyezni fogsz, s a pajtásod arra megy, hirtelen bukfencezzél le a nyakába s rugd ki neki annyi fogát esés közben, a hányat csak tudsz.

Hát én is azt mondom neked kedves Miskám, hogy majd mikor nekünk adják egy darabunkat, írj te is annyi tréfát róla, a mennyit mi a tiedről; aztán majd mi is olyan jót fogunk rajta nevetni, mint te neveltél a miénken.

Például itt jön kapóra mingyárt a *Szigetvári Vértanúk*: ez a principálisunk darabja; ha akarod, kiparódiázom én neked, s oda adom a jövő számodba. Nézd csak milyen jó lesz :

„A *Zrinyi* (már tudniillik a *kávés*, még azokból az időkből, a mikor lefelé kellett bele menni grádicson) föllép és rimes hexaméterekben adja elő, hogy a *félhold* (symbolice=*vajas-kifli*) napról napra kicsinyebb lesz; de ő azért, ha minden vendége elpártol is a *Török-höz* (ez még egy másik *kávés*) még sem adja olcsóbban a kávét két krajczárral. Kisegíti e veszedelemből egy csoport új vendég, kik azonban, mint előleges declamatioikból kivehetni; mind csak *aufschreibenre* szándékoznak itten éldelegni. Szerencsére van a *Zrinyinek* két huga, kik ígérnek, hogy majd becsöditik őket ismét a publikumot. Az egyik mint *Natursingerin*, verseket is kezd mondani, mikor senki sincs jelen. Ekkor odavetődik egy *Szelim* nevű mézárós legény, a kinek mert a foga fáj, be van kötve a szeme. Kér egy pohár punchot. Anna azt mondja, hogy mingyárt jön a *Zrinyi*; nála van a rumos palaczk. Hát egyszerre rá ismernek Szelimre; megtudják, hogy az valaha markir volt a *Zrinyinél*; de egyszer éjszaka elvették a drabantok; most pedig ő is a Két töröknl szolgál, s csak spionkodni jött ide, ő maga szeretné a kávéházat kiarendálni, de a miről a *Zrinyi* szépen lebeszéli, tudatván vele, hogy a kávéháznak *rosz a padlója* („rosz föld ez itt alattunk!”) utoljára a markirok meg fogják Szelimnek a gallérát s kilökik az ajtón, a *Zrinyi* egy hosszút káromkodik utána *hexaméterekben*.

A második felvonásban jön a híres hentes mester *Herr Szollimann*, brachiummal a *Zrinyi* ellen. Úgy lát-

szik, hogy valami adósságért akarják exequálni az ingóságokat. A *Zrinyi* nem engedi őket belépni. Az egyik kisasszony a magyar-utca felé a szabó herbergen keresztül kimenekül, hogy majd hoz ő valami segítséget a Privorszkyból, de biz őtet is elfogják s már már a dolgozó házba vinnék, ha Szelimben fel nem ébredne a régi ismeretesség emléke; s Anna kisasszonyt saját risicójára el nem szöktetné, ki az alatt míg herczehurczáltak, egy postakocsissal összebeszélvén, betrombitáltatott a *Zrinyi* ablakán, hogy ne hagyják magukat, jönnek a jurátusok, majd felszabadítják azok a *Zrinyit*, elkergetik a drabantokat. Herr Sollimann ez alkalommal bőven kiténteti sakkmentirozási talentumát egy esetleg holtrészezen kezénél lábánál fogva előhurczolt drabant láttára, ki társaival a pinczén keresztül akarta a *Zrinyit* megostromolni s ott az utbaeső boros palaczkok között rettentően elhullott.

Az utolsó felvonásban ismét Szelimbég (ne tessék szelindeket szedni belőle!) áll, azaz hogy fekszik előtünk, egész napi korhelykedés után, s a szomszéd „veres ökörben“ egy harfenistánéval jodliroztat magának; a versek annyira lelkesítők, hogy elalszik rajtuk. Álmában aztán megjelenik előtte Anna kisasszony, magával hozva bizonyos dohányos trafiká boltajtáját „zum ungarischen Wappen“, a hol valószínűleg sok szivar árával tarthatik az urfi, ki is erre álmából felijed s a bakterrel humoristicus párbeszédet kezd. Erre nagy ajtócsapkodás támad, a mit sokan ágyuzásnak hisznek s ez annyival nagyobb indiscretió, mert Sollimann papa épen akkor akar meghalni, nagyon megterhelvén a gyomrát füstölt kolbászszal, hurkával s egyéb *ilyen vértanúkkal*; meg is hal, még pedig ab intestato, s az atyafiság nem ad a hagyományból egyebet Szelimnek egy tréncsirozó késnél; rá bízva, hogy ölönivalót szerezzen hozzá maga.

Végezetre még egyszer mindnyájan a *Zrinyi*be kerülnek, a hol újra elmondja a *Zrinyis*, hogy ő opponál és repellál az utolsó hausknechtig, de mivel már az látja, hogy sok lúd disznót győz, hát nem várja be az executiot, hanem a mint azt fogják kiáltani oda kinn, hogy „*alló!*“ (tévedésből mindig „*Allah!*“-t kiáltottak az ügyetlenek,) hát akkor ő is veszi a paraplét és a legjobb paletoját felöltve odább áll. Mielőtt azonban elhagynák a pszultás színhelyét, nehogy valami elevenen jusson az exequens kezébe; s markirok neki állnak minden tyúk-nak és libának s azokat felkoncolják. Ezért neveztetnek mindnyájan vértanúknak; azzal aztán kirontanak, s támad oda kinn nagy kravall; de melyet hely szüke miatt, csak Anna kisasszony leírásából ismerünk, ki azt az ablakon keresztül nézi s onnan kiabál le, hogy „ne hadd magad!“ Anna kisasszony tudniillik ott maradt a háznál, azzal a fenyegetéssel, hogy ő a *kávés pörköltö masinával* az egész házat a levegőbe fogja vettetni. Csinál is olyan átkozott nagy füstöt, hogy mikor Szelim berohan a *fehér szalvétával*, messziről kiabálva, hogy az asz szonyokat nem fogják confiscálni, hát csak egyszerre eláll a szava a nagy füsttől. Anna kisasszony látva a megtérőt; inti, hogy ne féljen; együtt fognak felmenni a *magasba*; (valószínűleg a padlásra, mert a *Zrinyinek* még akkor nem volt második emelete.) Ezt már meg is tennék, de épen akkor egy seres plutzer szétrugja a korsóját, mely explosióra minden almáriom és superlát

beesik a szoba közepére, erre aztán a közönség se veszi tréfára a dolgot, hanem szalad, ki merre lát, s áldja oda kinn a sorsát, hogy épkezélab megszabadulhatott e gonosz veszedelemből.“

Hát jó lesz így kedves Miska öcsém ?

Kakas Márton.

Nyughatatlankodás tél elébe menve!

Megfulásig szűk világ ez,
Van olyan szűk a milyen tág
Lelkiismerettel bírnak
Sok árendált diplomaták.

Panaszol a szerkesztő, hogy
Kimaradt sok prenumeráns,
Ne hogy száját kérni nyissa
Diurnumért a munkatárs !

Pedig ilyesmi rám férne,
Mert a grátis lapnak ára
(Eladván a szappanosnak)
Kevés fejelés csizmára.

Mely executiókép jött
Boldoggá tett a katonám ;
— Nem tetszvéen a hideg szállás —
A szomszédból hozza a fám !

Meleg szoba így hát volna,
De mi még kén' több a soknál ;
Az „inséges kosztra“ menni
Ujságírónak derogál.

Mondják : ezen segíthetek :
„Elöttem“ az áldott hitel.
Csakhogy már ez „utánnam“, mert
Ideje nálam rég kitelt.

Szabó, suszter és korcsmáros
Mind megesküdnének rája :
Hogy magamnál jóval hosszabb
Adósságimnak lisztája !

Osztán tél jön, — pfuj ! hosszú tél,
S itt marad vagy öt hónapra,
Pedig tudjuk poetának
A tavasz az imádottja.

Szűk világ ez szorít igen,
Oszt' semmiből sincs kereset,
Könnyen bajusz alá rakjuk
A mi fordul — a keveset.

Lesz dolga a muzsikusnak
Vigasztalni, derítgetni,
Ő fizetését az ember
Ujságban „ledicsérgeti“.

Biczegő Dani.

Apám Pesten.

. . . Mert ilyen amolyan,
No, hogy tovább ne mondjam. —
Hatszáz forint,
Zsebemből igen sokat kikanyarint !
Ha így haladsz
Megérheted
Hogy sem malacz,
Sem más egyéb,
Mivel vénebb
Korodba' majd
Elüzd a bajt,
El éhedet —
Bizott alig leendenek . . .
— Mit csinálunk mi annyian
Majd ott falun édes fiam,
Ha pénzemet
Az ablakon dobáloed el,
Nemes kebel
— Ilyen amolyan —
Ilyesmit nem mivel !
Hanem tanulj
Ugy mint dukál,
S ha a jogon
Végig futál,
Majd kiteremtek pár forintot,
Hogy a konteszt ki rád kacsintott
Majd elvehesd.
Tartsd meg tehát
Eszedbe ezt . . .
De addig ! én legyenek fináncz,
Ha engemet fiam beránt'sz !
Könnyelműen — pénzed ha volt —
Avvagy talán majdan leend —
Ne tékozold !
. . . Mostan pedig
Isten veled !
Hisz ép füled,
Megeríthetéd tanácsomat ;
Ha nem, hát piszkáld a fogad !
Hítelező,
Én előttem nem létező ! . . .

*

Igy szólván az öreg,
Kocsira üle,
És adós fiának
Szörnyen megnyúlának
Orra és füle.

Kelemen Diák.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — A bécsi községtanácsban előfordult Garibaldi ajándéka a vízkárvaltott bécsi szegények számára. Természetesen visszautasították. A ki Bécsben szegény ember akar lenni, az legyen büszke; annak nem szabad alamizsnát akárkitől elfogadni. Annak meg kell válogatni, milyen pénznemben fogadjon el ajándékot. (Az illenék már most, hogy a községtanács, mely elég gazdag urakból áll, azt az összeget, melyet visszautasított, saját zsebéből megduplázva adja át a szegényeknek.) Reméljük, hogy ez meg fog történni.

— — Berg és Muravieff összevesztek! (Ugyan min?) Hát azon, hogy egy és ugyanazon területnek a pénzét az egyik ablakon keresztül, a másik a kéményen keresztül akarja kiszivattyúzni. (Hogyan?) Hát az egyik ablakadót, a másik kéményadót akar vetni a népre, s most ezen összevesztek, mindegyik azt mondja a másiknak: abba a zsebbe, a melyikben már az én kezem benne van, te a tiedet ne dugdodsz!

— — Tehát már a *kutyadót* is behozzák. A bécsi községtanács indítványozta. (Hát csak tartsa is meg magának.) No abban az esztendőben, a melyben ez az adó bejön, nem eszem tormás virslit. (Miért?) Mert nem szeretem az ugató állatoknak a husát; a kik pedig számosan fognak ily fenyegető helyzet mellett azon vendégségbe jutni, a melyről Hamlet azt mondja: hogy „ott nem ők esznek, hanem őket eszik.“

— — Egy száz iskolamester (Erdélyben) egy fiúnak csomónkint kitépte a haját s husz botot vert rá. (Az egészben csak az a kérdés, hogy merrefelé ütötte a gyereket?) Hát merrefelé? (Mert ha keletfelé ütötte, akkor nem lehet vádolni; feladata lévén *keletfelé terjeszteti a civilizációt*.) Biz az nem keletfelé ütötte, mert az *fekvésfelé* ütötte.

— — Az Idők Tanuja is feltalálta a kellő szempontot Tóth Kálmán „A király házasodik“ című vigjátéka megbirálásában; az ő aestheticai nézetei szerint e drámai mű leglényegesebb hibája az, hogy megtámadja az egyházi javadalmakat, s a római államfő világi uralmát. Ezt mi is komolyan meg akartuk róni benne; hiba, hogy megalóztatánk.

— — Jellemzetes idő! A napokban egy herczeg

*Paskievics*et fogtak el a lengyelekkel való egyetértés miatt. (Ez ugyan *nem ütött az apjára*, s még is *az apjára ütött*.)

— — A civilizáció már délfelé is kezd terjedni. A spanyolok átvitték és meghonosíták Marokkóban a „*spanyol csizmákat*“; a miknek segélyével a pogányokat jobb erkölcsökre szándékoznak tanítani. A torturák százada reményteljesen visszatér.

— — Ez már aztán nevezetes találmány! Egy svájci tudós, valami *Thury* (ejnye de magyar táblalábrósan hangzik a neve;) feltalálta azt a mesterséget, hogyan lehet az embernek tetszés szerint a teheneitől üsző, vagy bikaborjúkat kapni? *Probatum est* és quod fuit demonstrandum. No már most ha még az a találmány tökéletesítődni is talál és valamiképen a legmagasabb életművezetű lényekre is átvitetődik, akkor megérhetjük, hogy egy egy státusban száz esztendeig csupa leánygyerekek fognak születni, s ekin nem lesz katonaképes egyén; az lesz aztán a valódi *lefegyverzés*.

— — Fülöp spanyol király azt mondta a birodalmáról, mikor még az amerikai dominiumai meg voltak, hogy az ő országhában *soha sem megy le a nap*. — Van-nak mások, a kik még büszkébben elmondhatják, hogy ő náluk meg *soha sem jön fel*.

Üdvözlő verszet,

— azaz ama nyolcz mázsás disznónak — melynek megszemlélésére, nagy falragaszok által hivaték fel a pesti P. T. Publikum 1863. évi november hó 14-dik napján, nyolcz sor hexameter általi megörökítése. K. Lantfy — ezelőtt Leiermann — által.

Látalak oh sertés, hatosért a kit mutogatnak,
A Griff vendéglő udvara szegletiben.
Nyolcz mázsás tetemed gömbölyded volta hatott rám,
S melyet földön vonsz, hájteli nagy hasad is.
Düledtek szemeim, méltó csodának okából,
Látván: lábaidat mily röviden viseled,
Düledt két szemem *) és oh méltán düledezének:
Ilyen *névrokonok* ritka, devajmi nagyon!

K. L.

Szerk. sub rosa.

Biczegő Daninak legutóbbi költeményében: „*nvers prózában*“ nincs igaza. A mi a követelt botot illeti, az meg lesz, de nem megy az olyan hamar.

*) A kártyában a disznót, — két szemnek is nevezik.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.